

Indonesië, deel 14

Ineens staan we op onszelf, zo voelt dat. Ik kijk nog even om naar onze begeleiders. Dan stappen we de vertrekhall in van de Garuda Airline. Bij inlevering van onze bagage blijkt dat we moeten bijbetalen. Onze koffers

zijn te zwaar. Na wat gegoochel met rupia's of US dollar worden we met een handbeweging naar een bepaalde plek gewezen. De koffers moeten weer van de band worden gehaald. Meters plastic tape wordt door een machine er omheen gewikkeld en dan pas kunnen we de koffer opnieuw inleveren. Het begint al goed.

Een uurtje later zijn we op Bali. We kijken uit naar onze nieuwe gids, maar die is nergens te bekennen. Wat jaloers zie ik dat verschillende personen inmiddels worden afgehaald. Een vrouw wordt zelfs met een bloemenkrans omhangen, zoals gebruikelijk op Hawaï en stapt in de klaarstaande auto. Wanneer iedereen

is vertrokken, besluiten we toch actie te ondernemen. Een hulpvaardige man wijst me op een telefoonnummer dat op onze papieren staat. Ik krijg het hoofdkantoor aan de lijn dat mij vertelt dat er een auto naar ons onderweg is.' Hoezo onderweg', vraag ik nog kwaad.

De auto komt er inderdaad aan en de chauffeur zegt dat hij gebeld heeft naar het vliegveld, dat we pas een uur later zullen aankomen. Hij liegt dat hij barst. Hij probeert ongemerkt een gaap te onderdrukken en kucht regelmatig waar ik de zenuwen van krijg. Ik bied hem zelfs een pepermuntje aan, maar merk dat die kuch niet van een verkoudheid komt. Het is maar een kort ritje naar ons hotel in Sanur,

hotel Holiday Villa Diwangkara. Op het laatste moment krijgen we nog wat

folders die de chauffeur, tevens onze gids, opdiept uit de kofferbak. Zijn taak zit er weer op voor die dag en kan hij weer zijn bed in.

Het is een mooi hotel, pal aan zee. De kamer is eenvoudig ingericht met een bed met klamboe en al het nodige natuurlijk. Een klein bruggetje over een smalle vijver met vissen grenst aan ons terras.

Hoe krijgen wij in 's hemelsnaam de

die in een kast op te bergen. Hier blijven we een week. Gelukkig hoeven we voorlopig geen kleren meer uit de koffer te vissen. Vanwege het overgewicht van de bagage leg ik diverse kleding apart om weg te geven. Op een tafeltje een welkomstdrankje, fruit en nog meer folders om Bali te bezichtigen. Een stelletje vrouwen die, naar later blijkt de kamers schoonhouden, komen de nieuwelingen bekijken. Een van hen gaat onze kamer binnen om zich ervan te overtuigen of die smetteloos schoon is. We begrijpen de wenk en geven ze allen een fooi. Ik vraag ze of ze een strijktafel voor me hebben en een strijkijzer, wat een hoop gegiechel oplevert. Welke toerist strijkt

zijn eigen was? Nou ik toevallig wel. De vuile was zal ik wel uitbesteden. Nu kan ik eindelijk in mijn shorts rondlopen of in mijn bikini met een sarong om me heen. Op Java is zoiets not done. Natuurlijk ga ik eerst het strand bekijken. Oh, wat is het toch heerlijk weer de zee te zien die mij kalm tegemoet rolt. Ik laat het zand door mijn tenen glijden en kijk weer zoekend naar schelpen. Bijna

koffer open? Gelukkig heb ik een schaartje in mijn tas en kunnen we eindelijk onze spullen uitpakken om

onmiddellijk word ik omringd door verkopers. ‘Strakjes’ zeg ik, ‘ik ben er nog maar net’.

Ik loop weer terug naar onze cottage en kondig aan dat ik de rest van het hotel nog ga bekijken. Peter is moe en blijft op het terras zitten. Mijn blik valt op een schoonheidssalon en ik bestudeer de prijzen om te worden gepidjit. Ik maak

direct een afspraak voor over een uurtje, want ik ben eraan toe. Een grote boekenkast vult ook de ruimte van de lobby en ik zoek een boek uit om wat te lezen te hebben. De meeste toeristen laten hier hun boeken achter en ik heb keuze te over. Bij de uitgang word ik aangesproken door een man die daar rondhangt en zegt dat hij over een auto beschikt en ons kan rijden waarheen we maar willen. Het hotel heeft een groot restaurant met uitzicht op zee. Naast het restaurant een groot zwembad met ligstoelen, aan de achterzijde een klein poedelbadje eveneens met ligstoelen en op het privéstrand stoelen van het hotel. De inwendige mens

moet gevoed worden en in een strandtentje vinden we wat van onze gading. We worden daar bijna vaste klant.

Ik besluit toch maar een duik te nemen in zee. Wat is de temperatuur van het water heerlijk. Bij het zwembad sta ik even onder de douche om me van het zand te ontdoen en trek wat baantjes, gadegeslagen door spiedende ogen die ik wel voel maar niet zie. Met een Nederlands vrouwtje, al rood als een tomaat, maak ik een praatje. Ze blijft hele dagen in de zon

zitten zonder de beschutting van een parasol. Nee, verbranden doet ze niet en haar echtgenoot waagt zich juist niet in de zon en komt als een mol pas

tevoorschijn wanneer de zon bijna onder gaat. Ze logeert niet in een cottage, maar in een flat die ook bij het hotel hoort.

Bijna tegen zonsondergang is er een grote drukte op het strand. Een ceremonie is aan de gang. Natuurlijk gaan we kijken. Al die mensenmassa's, prachtig gekleed en opgemaakt. We boffen, want in die week vindt dat maar eenmaal op zo'n grootse wijze plaats op ons strand. Het is een grote toeloop van

toeschouwers. Zelfs de standhouders laten hun winkels even in de steek. Langs het strand zijn een rij kleine winkels waar je haast moet bukken om tussen de koopwaar rond te kijken.

Wat is dat masseren toch heerlijk. Van top tot teen word ik ruim een uur lang onder handen genomen. Afrekenen moet ik doen aan de balie. In de beslotenheid van de behandelkamer geef ik stiekem een fooi. Ik laat me nu elke dag masseren. Voor het geld hoef ik het niet te laten. Aromatische geuren dringen mijn neus binnen. Ook buiten, waar de Chempaka bloeit, geurt het van alle kanten. In het hotel wordt bij elk bord een bloem naast het bord gelegd en de bediening draagt er een achter het oor.

Wanneer we 's avonds de klamboe

neerhalen om het bed, heb ik voor het eerst een thuisgevoel zoals toen vroeger. De obat njamuk komt nu goed van pas op het terras.

Na het ontbijt wagen we ons op het strand. Bij het loket bij het zwembad geven we ons kamernummer op en de dienstdoende bediende maakt een parasol open en legt de matrassen op twee ligstoelen op het strand. Een dag hoeft dat niet meer. Ik kan niet zonnebaden en lig in de schaduw. Ik word vanzelf wel zwart wanneer ik in zee ga en er weer uit kom. Vanuit het hotel laten we hapjes en drankjes aanvoeren.

Tussen onze ligstoelen is een klein tafeltje.

Een aardig meisje komt haar diensten aanbieden. Ze masseert, kan mijn nagels lakken en van bloemetjes voorzien. Ze laat me een fotoboek zien en een tasje met een keur aan nagellak in verschillende kleuren. Ik laat me verleiden en mij masseren. Het is niet

zoals in het hotel, maar wat geeft het. Ik laat me nu twee keer per dag masseren. Later die week maak ik voor haar reclame bij de andere badgasten door te wuiven met mijn gelakte nagels met bloemetjes. Wanneer ze verder geen ‘prooi’ ziet, vraagt ze me mee te gaan naar een winkeltje van haar moeder. Ik beloof terug te komen wanneer de tijd daar is.

Bij terugkomst zie ik een man roerloos gehurkt naast Peters ligstoel. Ze verstaan elkaar niet. Ook hij laat me een boek zien met prijzen, nu voor een boottochtje. ‘Wat maakt het uit’, zeg ik tegen hem, ‘of we nu met één persoon of met twee personen een boottochtje maken?’ De prijzen staan namelijk per persoon vermeld. Hij moet er goed over nadenken, want hij werkt voor een organisatie en verder moet ter assistentie een ander meegaan. Hij prijst zijn boot de hemel

in, evenals het weer van vandaag. Er is inderdaad geen wolkje aan de hemel te bekennen. Het weer kan ieder ogenblik omslaan, zoals ik het altijd benoem 'jenerverkentel'. Verder heeft zijn boot een glasbodem waardoor we al varende de vissen kunnen bekijken. We komen een prijs overeen en ik haal onze snorkels uit de kast.

Die van Peter is niet zo best omdat het rubber bandje niet goed vastgezet kan worden. Heel vriendelijk biedt de bootsman de zijne aan. We kijken onze ogen uit naar de prachtige vissen en bij een koraalpartij wordt de motor uitgezet. Wij beidjes gaan het water in. Het is werkelijk genieten. Terug op het strand geef ik de snorkel terug aan de bootsman en, zo

voeg ik er nonchalant aan toe, 'de onze kan weggegooid worden'. Wanneer hij aanstalten maakt die inderdaad in een prullenbak op het strand te mikken, zeg ik dat hij handig genoeg is om die te repareren en dat hij die mag houden. Ik weet namelijk zeker dat, wanneer wij uit zicht zijn, hij die snorkel eruit zal halen.

's Avonds regent het, maar we vermaken ons op de kamer, in het restaurant waar een eenmansbandje speelt, en ik ook nog met de massage en mijn boek. Ik controleer ook het vijvertje bij ons terras. Een grotere vis zit roerloos in een soort afvoerbuys bijna onder

het bruggetje en wat kleinere visjes zwemmen in het toch wel ondiepe water. Ze zijn allemaal zwart. Op het terrein van het hotel is een grotere vijver met fontein waar prachtig gekleurde Koi vissen rondzwemmen. Die worden goed verzorgd. Ik bel de balie of ze 'mijn' vissen willen voeren en of ze het waterniveau wat

kunnen bijvullen. Regen of niet, met een paraplu wordt voldaan aan mijn verzoek.

We besluiten geen tripjes te maken door heel Bali. We maken de volgende dag wel gebruik van een taxi(bus) om naar hartje stad te gaan naar Hardy's, een

winkelcentrum. Veel te bezichtigen valt daar niet en we lopen langs vele restaurants en winkels. In een restaurant eten en drinken we wat en lopen daarna verder. We passeren een artistiek winkeltje waar een meisje bezig is op en weefgetouw. Haar werk staat tentoongesteld. Het is

werkelijk prachtig. Plots breekt een bui van jewelste los. We schuilen bij de voordeur van een winkel. De verkoopster nodigt ons uit binnen de bui af te wachten. Opeens zie ik dat er lekkage is boven dure kleding die zij verkoopt. Ze vertelt me later dat zij op contract hier werkt en uitkijkt naar een andere baan. Peter koopt een grotere koffer dan die hij in Jogya gekocht heeft. Tijdens de vlucht met de Garuda hebben we gezien dat hele koffers als handbagage worden meegenomen. De afgedankte koffer geven wij later aan de bootsman.

Wanneer we in het hotel komen, schijnt de zon weer. We gaan een steegje in tegenover het hotel waar

enkele winkeltjes zijn die qua locatie niet in het oog vallen. Ze verkopen merendeels kleding, maar natuurlijk ook strandslippers en andere zaken. Ik koop toch een mooie zijden zwarte kimono. Geen Japans model; aan de mouwen en langs de randen zijn bloemmotieven aangebracht in een zilverachtige kleur. Werkelijk wat je noemt bééldig. De andere verkoopsters kunnen het niet uitstaan dat ik bij hun niets koop. Er wordt aan me gesjord en ik word zowat de winkel ingetrokken.

Voor het eerst durven we van de straat te eten. Gezeten op het randje van de

passage langs het strand, laat ik ketupat snijden met een heerlijke saus en krupuk. Peter, hoewel last van keelpijn, gaat iets verderop ook lekker eten. Het eten in het hotel is al verwesterd en naar mijn smaak niet te pruimen. Een keer bestel ik laksa kerrie en ontdek dat de kokkin bami erin gedaan heeft in plaats van mihoen. Ik geef mijn bord terug. Later komt de kokkin, helemaal nat van het zweet, haar verontschuldigen aanbieden. 'Ja' zegt ze nog, 'de meeste gasten willen bami bij dat gerecht.' Ik hoor de dienstertjes op de achtergrond zachtjes zeggen 'koh aneh, ze weet precies wat erin hoort.'

Na siësta tijd, weer de volgende dag, maken we een wandeling langs het strand. Eerst loop ik langs de vloedlijn op blote pootjes. We passeren enorme luxe hotels die niet pal aan het strand liggen. We raken een beetje de weg kwijt en lopen dwars door de tuin van een hotel naar de hoofdweg. Bij een apotheek koop ik wat voor de keelpijn van Peter en iets verderop staat een restaurantje met het opschrift soto Surabaya. Natuurlijk gaan we daar eten. Wat smaakt dat. Ik vraag om nog een portie. Geen verwesterd gedoe. Het is nog een heel eind lopen naar ons hotel. We passeren ook andere restaurants, zelfs met een Hollands opschrift. Een band speelt leuke muziek en enkele paren wagen zelfs een dansje. Nou, ik kan niet meer hoor, zo met een volle buik en doodmoe van al dat geloop.

We worden gewaarschuwd dat sommige loslopende honden rabiës hebben. Bij het strandtentje ligt er altijd een onder een stoel. Ik blijf maar uit zijn buurt, maar behalve dat hij wat mank loopt, merk ik niets wat op hondsdelheid duidt.

Eigenlijk moet Peter altijd gewapend met zijn fototoestel op pad gaan of bij zich hebben, want het is al te laat om een man te zien die een stel honden tegelijkertijd aan de riem uitlaat op het strand. Een leuk gezicht is dat.

Op het strand maak ik kennis met onze donkere buurvrouw

van de rij van vier cottages naast elkaar. Ze is door haar man naar Bali gestuurd met de kinderen en haar zuster. Het zoontje is spuugverwend zie ik direct en zelf heeft ze nauwelijks rust om hem tevreden te stellen. Als toppunt van decadentie heeft zij een privé poedelzwembad waar vooral de jongen het hoogste woord voert. Later die week neem ik afscheid van haar met een omhelzing alsof we elkaar al jaren kennen. Ze komen uit Amerika.

Op het strand is veel te zien. Een boot met passagiers en barang komt tot aan de

vloedlijn. Er is geen aanlegsteiger en handig laveren ze met de bagage door het water. Bij een soort pier aan het einde van het strand staan schaduwrijke open huisjes. Er wordt door de jongelui daar veel gebruik van gemaakt. Soms gaan ze daar gewoon slapen tijdens siëstatijd. Elke keer weer

geniet ik van de zonsopgang en –ondergang.

Met de taxibus gaan we naar de markt in Sukawati waar veel houtsnijwerk wordt gemaakt. Wat zijn de Balinezen toch kunstig volk. Ik koop een stel theelepels, gemaakt van batok. Wat ik er thuis mee aanmoet weet ik niet en nu nog steeds niet. Gewoon voor de heb, denk ik, want op Java zijn we

deze lepeltjes niet tegengekomen. Zorgvuldig wordt een groot beeld ingepakt dat waarschijnlijk is verkocht. Het beeld wordt door twee mannen op het hoofd van een vrouw gedaan die handig balancerend ermee wegloopt. Er is ook een markt, maar die laten we links liggen.

We worden getraakteerd op enorme antiseptische rookwolken. Lekker gezond zeg, want behalve voor de insecten bestemd, ademen we ook die lucht in. We vluchten naar het strand en het meisje boft, want die dag laat ik me voor de tweede keer op dezelfde dag masseren. Ik ga nu ook naar de toko van haar moeder en koop kleding voor een baby. Bij het hotel waar we al enkele keren een kijkje hebben genomen in een toko koopt Peter luchtige blouses. Hij moet perse een rode hebben en dan nog in de juiste maat. Om die maat heb ik wel moeten lachen, want toen Peter die paste leek het geval op een jurk. Tenslotte slagen we toch en kopen drie stuks.

De week is zo om. Peter informeert voor de zekerheid of onze guide wel op tijd zal komen om ons af te halen voor de terugvlucht. Dat geintje willen we niet nog een keer. Per fax krijgen we de bevestiging van het hoofdkantoor alsmede hoe laat we worden afgehaald. Ik sms naar Patrick welk vluchtnummer we hebben en of hij een warme jas en mijn laarzen wil meenemen. In Nederland is het 0-5 graden Celsius.

EPILOOG:

We gaan zeker terug naar Indonesië. Wanneer en waarheen ligt in het verschiet. Er zijn nog zoveel mooie eilanden te bezoeken. Ik ben en blijf een kind van twee culturen.

Einde,

Mila

